

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De primo impedimento verbi Dei. Quæ pœna timenda est in non servato
deposito, hæc est timenda in verbo Dei fecus viam expositio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Noli me attendere, sermonem istius attende, ipse tibi loquitur per quemlibet, huic tu inimicus es. Concorde cum adversario tuo, cum es cum eo in via. ADVERSARIUM TUUM SERMONEM DEI FECISTI. Noli attendere, quia ille tibi loquitur: malus est, per quem tibi loquitur, sed non est malus, qui tibi loquitur, Sermo Dei Accusa Deum, accusa si potes. Creditis fratres, huc usque pervenisse eos, de quibus dicitur, saepe expugnaverunt me à juventute mea, ut etiam ipsum Deum accusare non dubitent.

sicut parvuli, non intrabitis in regnum Calorum. VOS autem non sic, ubi scilicet agitur de honore, non sic sicut sentitur & agitur. Regnum meum non est de hoc mundo. SI in viridi ligno hac faciunt; in arido, quid fiet? QUA tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo.

Luc. 22.
Ioan. 18.
Luc. 23.
Apoc. 3.

Certe nisi de tuo corrupto sensu his Christi Domini Verbis affingas, habes in illis, quod videas tibi oppositum, seu præjudicatum, & quod in illa timeas oppositione. Si verò quid affingas, longè magis habes, quod timeas.

Non potest solvi Scriptura.

Ioan. 10.

Vide in 4. parte, Feria secunda infra hebdomadam decimam quintam:

Quod nisi se quisquis Christo conformet, sibi Christum conformabit.

Luc. 6.
Ibid. 11.
Matt. 18.
Va cum benedixerint vobis homines. VAE vobis, qui ridetis nunc. Va vobis, quia diligitis primas cathedras. NISI conversi fueritis & efficiamini

EODEM DIE,

DE PRIMO IMPEDIMENTO VERBI DEI:

Et dum seminat, aliud cecidit secus viam, & conculcatum est, & volucres cæli comederunt illud. Hi sunt, qui audiunt, deinde venit Diabolus, & tollit Verbum de corde eorum, ne credentes salvi fiant. Luc. 8.

VERITAS PRACTICA.

Quæ pœna timenda est in non servato deposito, hæc est timenda in Verbo Dei, secus viam exposito.

RATIO EST, Quia pœna gravior, quæ est timenda in non servato deposito, provenit ab ea culpa, quæ dicitur lata vel latissima.

Sed eadem culpa intervenit in Verbo Dei, secus viam exposito.

Ergo & quæ pœna timenda est in non servato deposito, hæc est timenda in Verbo Dei secus viam exposito.

I. PUNCTUM.

Auditorum Verbi Divini quadruplex esse genus designat Dominus per similitudinem quadruplicis terræ, cuius tres partes non sunt aptæ ad referendum fructum.

Prima pars seu species terræ, in qua semen perit, terra est secus viam, id est, extrema illa campi pars est, quæ viæ jungitur, & à viatoribus perinde teritur & calcatur ac ipsa via, unde fit, ut semen ibi jactum, sit magis expositum sive ut conculcetur & dispergatur à transeuntibus, sive ut à volucribus auferatur, quia non latet intra glebas vel sulcos, sed patet extrâ, & aves ad se allicit tanquam ad escam, & facile ab eis carpitur.

Hi sunt autem homines, qui audiunt quidem Verbum Dei, sed oscitanter, nulla cum attentione, nulla vel Intellectus vel voluntatis applicatione ad res, quas audiunt; vel alia omnia cogitant, illo ipso, quo audiunt tempore: vel tamen si audiverunt, tam parum auditis afficiuntur & moventur, ac si nihil audivissent. Longè alia mens illis est, Tori sunt in nugis, & in his captandis mundi refulis, quæ primò incurrunt obviæ, quo in statu nihil profus proficiunt ex audito Dei Verbo.

D 2

Quia

Quia verò multi tales sunt, qui nec quantam inde jacturam faciant, nec quantam propterea incurrant culpam & poenam, recogitant, idcirco proposita Veritate admonentur, ut respiciant & audiant, *Quod, quæ poena timenda est in non servato deposito, hæc est timenda in verbo Dei secus viam exposito.* Id est, sic audiro verbo sicut ab his auditur hominibus, qui sunt similes terræ secus viam positæ, quæ nullum accepti seminis fructum refert.

Ratio petitur ex illa Doctrinæ moralis parte, quæ de jure agit & de Justitia, ubi quæstiones de Deposito & de Commodato proponuntur, an si pereant culpâ illi? apud quos deponuntur, poenâ is incurrat restituendæ rei perditæ. Respondentque uno prorsus ore juris. Interpretes, quod si culpa sit levis, nullam incurrî poenam, si verò sit culpa gravis, & quam ipsi vocant latam, id est ex aperta & patenti negligentia proficiscentem, tunc astringi Depositarium ad jacturam reparandam. Dicitur verò patens & aperta negligentia, quando nõ ea est diligentia, quam vulgo solent homines ejusdem status & conditionis adhibere in rebus suis ejusmodi observandis, ut si quis depositam pecuniam in obserata non servaret, sed eam foris exponeret; Neque enim solet pecunia sic exponi, unde Sapiens monet sic quærendam & servandam sapientiam sicut servari solet pecunia. Mereretur certe Sapiencia diligentius observari, neque tamen ita colitur & observatur sicut pecunia: sic sunt homines rerum internarum & spirituum pravi æstimatores!

Prov. 2.

II. PUNCTUM.

SED eadem culpa intervenit in Verbo Dei secus viam exposito.

Id est ejusdem culpæ & negligentia reus est ille, qui se non aliter exhibet ad Verbum Dei audiendum, quam se illa terra exhibeat ad recipiendum semen, quæ est vicina viæ, ut dictum est. Sic expressè Tirinus interpretatur moraliter illa verba *secus viam*, negligendo & apertis periculis exponendo Verbum Dei, quasi diceretur, hoc ipsum peccando, quod peccat qui exponit furto rem commodatam aut sibi concreditam, ac depositam; lata est utrobique negligentia, par in utroque culpa,

Cur enim peccat, qui exponit depositum,

nisi quia non eam adhibet diligentiam, quæ ad illud servandum esset adhibenda? Nonne verò ille auditor oscitans, & pervius quibuscunque recipiendis cogitationibus animum aliò distrahentibus, nonne idem prorsus peccat? Nonne tanquam depositum accipit Dei Verbum? Nonne acceptum tenetur tam diligenter custodire ut ipsius non pereat negligentia? Nonne deest suo huic officio, dū nulla custodia servat cor suum, nullis spinis sepiat aures suas, nulla lege continet oculos, nulla fræno linguam moderatur? Nonne hoc intendebat Apostolus, cum diceret; *Timothee 1. Tim. 6. depositum custodi, devians profanas vocum novitates, & oppositiones falsi nominis scientia, quæ quidam promittentes, circa fidem exciderunt.* Quasi diceret, serva tam diligenter incorruptum illud Dei Verbum, quod à me accepisti, ut ne quidem loquendo de divinis rebus, nova quædam usurpes nomina, quæ præ se ferunt aliquid singulare & eximium. Quod in sequenti epistola ad eundem sic apertè explanat: *Formam habes sanorum verborum, quæ à 2. Tim. me audisti in fide & in dilectione in Christo Iesu? Bonum depositum custodi per spiritum sanctum, qui habitat in nobis.* Id est, non vulgari, non mundana & humana, quanto magis sollicita custodia servandum est hoc depositum, sed spirituali, sed divina, sed quali Spiritus ipse sanctus illud custodit: nihil planè committendo, quod sit oppositum, nihil prorsus omittere, quod sit appositum.

Poteratne fingi aliquid altius ad illam diligentiam commendandam? Poteratne dici quidquam apertius ad oppositam illius manifestandam negligentiam & latam culpam, *Qui, ut ait sanctus Matthæus, secus viam ser- Minatus est.*

III. PUNCTUM.

QUÆ poena igitur timenda est in non servato deposito, hæc est timenda in Verbo Dei secus viam exposito. Quia pari culpæ par poena respondet; par autem culpa est, ubi par negligentia reperitur, in re consimili, quæ apertè omnem exigebat cautionem & diligentiam. *Serve male & piger! INVILEM servum ejicite Matt. 24. in tenebras exteriores.*

Certè si quæ est culpæ disparitas, in eo potissimum est, quod, quam longè pretiosius est re quavis humana Verbum Dei: major sit etiã illius.

illius hominis, qui Verbum Dei accipit, obligatio ut illud seruet, & major proinde negligentia, si ejus culpa pereat: unde non dubitavit sanctus Augustinus affirmare tantam hujus esse culpam gravitatem, quanta esset, si Corpus ipsam Christi Domini, per cujusquam incuriam, forte in terram caderet.

Verba ejus referuntur in 3. parte, Feria secunda infra octavam hebdomadam: satis modò hic gravis pœna colligitur inde luenda, quod qui negligit Verbum Dei, non minus sit reus, nec minori pœna obnoxius, quam qui neglecti & periti depositi reus esset. Cum enim talis reus teneatur restituere depositum perditum, sive aliquid æquivalens reddere; quis non videat, quales se in angustias redigat, qui negligit, & qui sua negligentia perdit Verbum Dei? Quid enim æquale reddet perditò Dei Verbo? Quid enim æquale reddet

tot donis & tot gratiis, quæ simul cum Verbo Dei paratæ erant sese in te effundere? Quid æquale reddes divino Sanguini, qui pro illis fusus est gratiis? Quid æquale reddes divinæ Gloriæ, quæ inde secutura erat? Quid æquale salutis & æternitatis, cujus perit bonum cum Verbo pereunte?

Ah si scires donum Dei, & quis est, qui loquitur tecum! Ah si scires fraudem Diaboli, & quis est, qui te avertit ab illo audiendo? *Abjiciet eos Deus meus, quia non audierunt eum: & erunt vagi in nationibus.* Quod primò sit culpa, fieri pœnæ; culpa eorum est, quod nimis vagentur animo per res universas, nec se satis contineant audiendo Dei Verbo: at eorum erit pœna, quod sic deinceps vagentur, ut cum velint se continere, non ita possint, ut poterant.

IOH. 4.

OSAE 9.

DE SECUNDO IMPEDIMENTO

VERBI DEI.

Et aliud cecidit super petram, & natum aruit, quia non habebat humorem.

Qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt Verbum: & hi radices non habent, qui ad tempus credunt, & in tempore tentationis recedunt. Luc. 8.

Non habet in se radicem, sed est temporalis. Facta autem tribulatione & persecutione propter Verbum, continuò scandalizatur. Matth. 13.

VERITAS PRACTICA.

Qui ad tempus credunt, nullo credunt tempore.

Qui temporales sunt, nullius sunt temporis.

RATIO EST. Quia nullo hi credunt tempore nec ullius sunt temporis, quantum ad virtutis spectat exercitium, qui non exercent fidem aut aliam virtutem, quo debet exerceri tempore. Sed qui ad tempus credunt, & qui sunt temporales, non exercent fidem aut virtutem, quo debet exerceri tempore.

Ergo nec ullo credunt tempore, nec ullius sunt temporis aut virtutis.

Quòd certè frequens est & valde lugendum.

I. PUNCTUM.

Secundum genus eorum, qui sine fructu Verbum Dei audiunt, hi sunt velut terra petrosa, quæ recipit quidem semen in se jactum, & ex eo producit nonnullam herbam, ad aliud quod tempus virentem; sed ubi sol incaluerit, & calore terra exerit aestuare; tunc arefcit illa viriditas, & elanguens herba, ipso pene, quo apparet, disparat die. Sic illi planè, satis libenter & attentè de divinis audiunt, & auditis videntur affici, atque etiam de se excitare spem aliquam futuri fructus; sed quando virtutis exercendæ sese offert occasio, si quid difficultatis in illa exercenda sentiant, difficultati cedunt, & ab omni discedunt Virtute. Propterea dicuntur temporales seu temporarii qui, quo tempore nihil est operosum, mira videntur operari; sed si opus sit humile, si tantisper arduum vel non

D 3;

proba-